

The Holy See

SVJETSKI DAN SIROMAHA

SVETA MISA

HOMILIJA SVETOGA OCA FRANJE

*XXXIII. nedjelja kroz godinu
19. studenoga 2023.*

[Multimedia]

Trojici ljudi dopalo je u ruke golemo bogatstvo, zahvaljujući velikodušnosti svog gospodara koji odlazi na daleki put. Taj će se gospodar, međutim, jednoga dana vratiti i ponovno pozvati te slugе, u nadi da će se s njima moći radovati što su u međuvremenu njegova dobra oplodili. Prispodoba koju smo čuli (usp. *Mt* 25, 14-30) poziva nas, dakle, da se zadržimo na dva puta: *Isusovo putovanje* i *putovanje našeg života*.

Isusovo putovanje. Na početku prispodobe, On govori o „čovjeku [koji] polazeći na put, dozva slugе i dade im svoj imetak“ (r. 14). To „putovanje“ doziva u pamet samo Kristovo otajstvo, Boga koji je postao čovjekom, njegovo uskrsnuće i uzašašće na nebo. Naime, On je sišao iz Očeva krila u susret čovječanstvu, smrću je uništio smrt i, uskrsnuvši, vratio se Ocu. Završavajući svoje zemaljsko putovanje, Isus dakle dovršava svoj „povratak“ Ocu. No, prije odlaska, dao nam je svoja dobra, pravi i istinski „kapital“: ostavio nam je samoga sebe u Euharistiji, svoju Riječ života, svoju svetu Majku kao našu Majku i razdijelio darove Duha Svetoga da mi možemo nastaviti njegovo djelovanje u svijetu. Ti su „talenti“ dani – precizira se u Evanđelju – „svakomu po njegovoj sposobnosti“ (r. 15) te, dakle, za osobno poslanje koje nam Gospodin povjerava u svakodnevnom životu, društvu i Crkvi. To kaže i apostol Pavao: svakome je od nas „dana milost po mjeri dara Kristova. Zato veli: Na visinu uzađe vodeći sužnje, dade dare ljudima“ (*Ef* 4, 7-8).

Upravimo još jednom svoj pogled u Isusa koji je sve primio iz Očevih ruku, ali to bogatstvo nije

zadržao za sebe, „nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe »oplijeni« uzevši lik *sluge*“ (*Fil* 2, 6-7), kaže Pavao. On je preuzeo na sebe našu krhku ljudskost, vidao je naše rane poput milosrdnog Samaritanca, postao je siromašan da nas obogati božanskim životom (usp. *2 Kor* 8, 9), uzašao na križ. Njega, koji je bio bez grijeha, „Bog za nas grijehom učini“ (*2 Kor* 5, 21). *Poradi nas*. Učinio ga je grijehom poradi nas. Isus je živio za nas, za nas. To je ono što ga je nadahnjivalo na njegovu putovanju u svijet prije povratka Ocu.

Današnja nam prispodoba, međutim, također govori da se „nakon dugo vremena dođe gospodar tih slugu i zatraži od njih račun“ (*Mt* 25, 19). Naime, nakon prvog putovanja k Ocu uslijedit će još jedno, koje će Isus poduzeti na kraju vremena, kad će se vratiti u slavi i htjeti nas ponovno susresti, kako bi izvršio „konačan obračun“ o povijesti i uveo nas u radost vječnog života. I zato se moramo zapitati: kakve će nas Gospodin naći kad se vrati? Kako ću se *ja* pojaviti na susretu s njim?

Ovo pitanje nas dovodi do drugog dijela, a to je *putovanje našega života*. Kojim putom mi kročimo: Isusovim koji je sebe učinio darom ili putem sebičnosti? Putom ruku otvorenih za druge, kako bismo darivali, putom sebedarja, ili putom zatvorenih ruku kako bismo imali više i čuvali isključivo sebe same? Ova prispodoba nam kaže da je svaki od nas, prema svojim sposobnostima i mogućnostima, primio „talente“. Ali tu valja biti na oprezu: ne dajmo se zavarati uvriježenim jezikom, jer ovdje ne govorimo o osobnim sposobnostima, nego, kao što rekosmo, o Gospodinovim dobrima, o onome što nam je Krist ostavio vraćajući se Ocu. S njima nam je darovao svoga Duha u kojemu smo postali djeca Božja i zahvaljujući kojemu možemo provesti svoj život svjedočeći Evanđelje i gradeći Božje kraljevstvo. Veliki „kapital“, koji nam je stavljen u ruke, je Gospodinova ljubav, taj temelj našega života i snaga našeg putovanja.

Moramo se, dakle, zapitati: što mi je činiti s tako velikim darom na svom životnom putu? Ova prispodoba nam govori da su prva dvojica slugu umnožili dobiveni dar, dok treći, umjesto da vjeruje svome gospodaru, boji ga se i ostaje kao paraliziran, ne upušta se u rizik, ne trudi se predano oko toga, da bi na kraju zakopao talent u zemlju. A to vrijedi i za nas: možemo umnožiti ono što smo primili, čineći život prinosom ljubavi za druge, ili možemo živjeti sputani lažnom slikom Boga i, zbog straha, blago koje smo primili sakriti pod zemlju, misleći samo na same sebe, ne oduševljavajući se za bilo što drugo osim za vlastite ugodnosti i interesa, ne ulažući trud i napor. Pitanje je vrlo jasno: prva dvojica, trgujući s talentima, upuštaju se u rizik. I pitanje koje postavljam: „Riskiram li ja u životu? Izlažem li se opasnosti snagom svoje vjere? Znam li ja kao kršćanin riskirati ili se zatvaram u sebe iz straha ili kukavičluka?“

Evo, braćo i sestre, na ovaj Svjetski dan siromaha prispodoba o talentima je opomena da provjerimo kojim duhom pristupamo putu života. Od Gospodina smo primili dar njegove ljubavi i pozvani smo postati dar za druge. Ljubav kojom se Isus brinuo za nas, ulje milosrđa i suosjećanja kojim je liječio naše rane, plamen Duha kojim je otvorio naša srca radosti i nadi, dobra su koja ne smijemo samo zadržati samo za sebe, upravljati njima samo u svoju korist ili ih sakriti pod zemlju.

Ispunjeni darovima, pozvani smo postati dar. Ispunjeni darovima, pozvani smo na sebedarje. Slike koje se koristi u prispodobi vrlo su rječite: ako ne umnažamo ljubav oko sebe, život gasne u tami; ako talente koje smo primili ne stavimo „u optjecaj“, život završava pod zemljom, to jest, kao da smo već mrtvi (usp. rr. 25.30). Braćo i sestre, koliko je samo kršćana „zakopanih pod zemlju“! Koliko kršćana živi svoju vjeru kao da žive pod zemljom!

Pomislmo zatim na mnoge materijalne, kulturne i duhovne oblike siromaštva u našem svijetu, na ranjene živote koji nastanjuju naše gradove, na siromahe koji su postali nevidljivi, čiji je vapaj boli ugušen općom ravnodušnošću prezaposlenog i rastresenog društvo... Kad razmišljamo o siromaštvu, dakle, ne smijemo zaboraviti sram: siromasi su sramežljivi, siromaštvo se skriva. Mi moramo biti ti koji će ići i tražiti ga, hrabro. Pomislmo na one koji su potlačeni, umorni, marginalizirani, na žrtve ratova i na one koji napuštaju svoju zemlju riskirajući vlastite živote; na one koji su bez kruha, bez posla i bez nade. Toliko svakodnevnih siromaštava. I nije jedno, dva ili tri: mnoštvo ih je. Siromaha je cijelo mnoštvo. Misleći na to golemo mnoštvo siromaha, evanđeoska poruka je jasna: nemojmo zakopavati dobra Gospodnja! Pustimo dobročinstvo „u optjecaj“, dijelimo svoj kruh s drugima, umnažajmo ljubav! Siromaštvo je sablazan. Siromaštvo je sablazan. Kad se Gospodin vrati, tražit će od nas da položimo račun za to i – kao što piše sveti Ambrozije - reći će nam: „Zašto ste dopustili da toliki siromasi umiru od gladi, kad ste posjedovali zlato kojim ste im mogli pribaviti hranu? Zašto je toliko mnogo robova prodano i tlačeno od neprijateljâ, a da nitko nije učinio ništa da ih otkupi?“ (*Dužnosti služitelja*: PL 16,148-149).

Molimo da svaki od nas, u skladu s primljenim darom i poslanjem koje nam je povjereno, trudi oko toga da „ljubav urodi plodom“ i da bude blizu nekom siromahu. Molimo se da i mi, na kraju našeg putovanja, nakon što smo Krista primali u toj braći i sestrama, s kojima se On sam poistovjetio (usp. *Mt* 25, 40), možemo čuti njegove riječi upravljene nama: „Valjaš, slugo dobri i vjerni! [...] Uđi u radost gospodara svoga!“ (*Mt* 25, 21).